

Quan li digueren que la tia Marta se n'havia anat, Àlbert decidí anar a buscar-la.

Ficà dins de la motxilla un grapat de boletes per tal de no oblidar que era un xiquet. Agafà una mica de pa i una mica d'aigua, alguna cosa d'abric i una foto de la tia, i va eixir de casa. Al cap de poc, però, tornà a deixar la foto, perquè no volia recordar sa tia així, tan quieta i tan callada.

I, aleshores sí, mamprenqué a caminar cap allà on els adults li havien dit:

«Lluny, Albert.

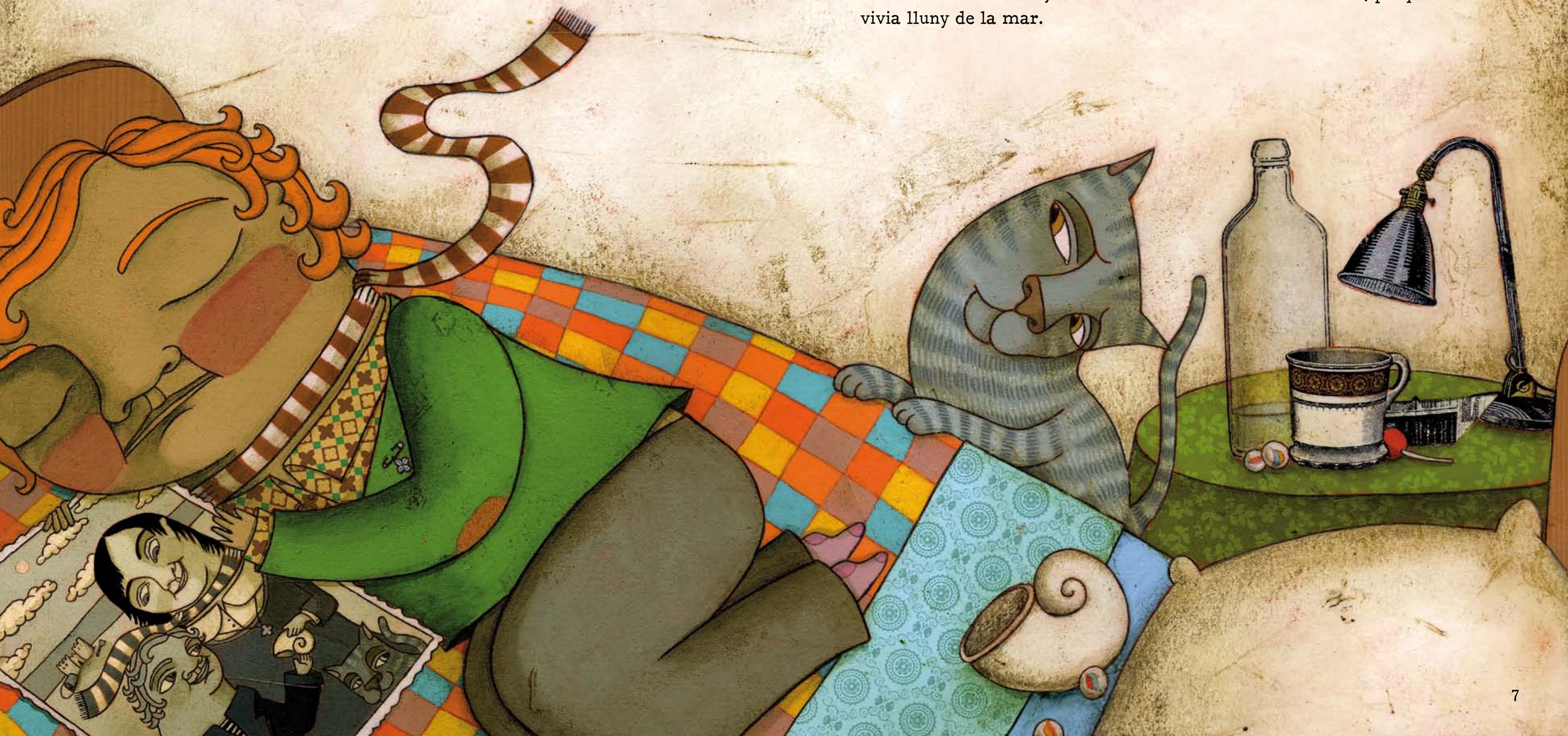
La tia Marta se n'ha anat molt lluny.

Tan lluny com és possible anar-se'n.

Allà d'on no es torna.»

«Doncs, si ella no ha de tornar, hauré d'anar jo a buscar-la», es digué a ell mateix.

I també: «El més lluny ha de ser a l'altre costat de la mar», perquè Albert vivia lluny de la mar.

I va recórrer els camins i, quan tingué la mar al davant, li digué:
-Mar, està amb tu ma tia Marta?
La mar preguntà el nom a tots els ofegats que hi vivien dins. Mirà en els vaixells que li solcaven l'esquena en aquell moment i va respondre:
-No, amb mi no està.
-És que em van dir que estava «lluny». Pot ser que estiga a la teua altra vora.
-Pot ser. Però si m'haguera passat per damunt, me n'hauria d'haver adonat. Pregunta al vent, ell arriba més lluny que jo.